

Arrest

nr. 116 110 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2013 werd ingediend door:

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Aan betrokkenen werd op 22.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar (13sexies). Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat betrokkenen sinds september 2007 ononderbroken in België verblijven, dat betrokkenen diverse sociale contacten hebben opgebouwd, dat betrokkenen in een huurhuis wonen, dat betrokkenen de Nederlandse taal zowel actief als passief beheersen, dat betrokkenen cursussen Nederlands hebben gevolgd, dat enkele van de kinderen in België werden geboren, dat de kinderen naar de lagere en middelbare school gaan, dat er mensen zijn zoals de schoolopbouwwerker en de directeur van de school en de burens die positief getuigen over deze familie, dat betrokkenen nooit in aanraking kwamen met de openbare ordediensten) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“dat de bestreden beslissing stelt dat omwille van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar, hetwelke aan verzoeker zou betekend zijn op 22.03.13, hij niet gerechtigd was zijn aanvraag art. 9bis Vw. van 01.02.13, dewelke ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, in te dienen via de Burgemeester van zijn verblijfsplaats in België;

dat primo verzoeker met klem ontkent op 22.03.13 of welke andere datum dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar zou hebben betekend gekregen!;

dat secundo voorzover dit bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod al betekend zou geweest zijn op 22.03.13, quod non, deze betekening chronologisch onbetwistbaar valt nà het indienen van de aanvraag art. 9bis Vw. van verzoeker op 01.02.13 zodat dit inreisverbod aldan nog niet van kracht kon zijn én bijgevolg verzoeker wel gerechtigd was om elementen aan te halen en te staven, dewelke als buitengewone omstandigheid kunnen gelden zodat verzoeker weldegelijk zijn aanvraag via de Burgemeester van zijn verblijfsplaats in België kon indienen;

dat tertio voormeld bevel met inreisverbod sowieso onwettig was ingevolge het feit dat aldan zonder enige motivatie een inreisverbod voor een maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd;

dat terzake verzoeker verwijst naar het arrest nr. 92.111 van 27 november 2012 van de RW;

dat aldan de Raad oordeelde dat "waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld";

dat voorts de Raad stelde dat "daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake^ het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd"1;

dat aldus een dergelijke onwettige, onredelijke beslissing uiteraard sowieso niet kan dienen als afdoend en rechtmatige basis voor de huidige bestreden beslissing;

dat dit dan ook de zorgvuldigheid en redelijkheid van de bestreden beslissing aantast;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 12.06.13 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-

en redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij waarom de aangevoerde elementen niet kunnen leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoekende partij houdt voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod onwettig was. Uit nazicht van de gegevens bij de Raad blijkt dat verzoekende partij op 9 april 2013 beroep heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 6 maart 2013. Bij arrest nr. 110 882 van 27 september 2013 werd dit bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod vernietigd en aldus is het verdwenen uit het rechtsverkeer. Alhoewel de verwerende partij, gelet op het privilège du préalable, zich op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing kon steunen op voormeld bevel, heeft zij evenwel zelf het risico genomen de uitkomst van het beroep tegen dit bevel niet af te wachten. Nu dit bevel op 27 september 2013 uit het rechtsverkeer werd verwijderd en dit met terugwerkende kracht, is het motief waarop de bestreden beslissing steunt niet langer geldig.

2.4. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER